

slet ikke kan tale om Folkeret som positiv Ret, er det nu Meningen, efter at Folkenes Forbund er blevet dannet — og hvis det udvikler sig efter Bestemmelsen —, at der virkelig gennem det skal kunne udformes en hel positiv Folkeret. Dette Forhold maa naturligvis en saadan Mand kunne følge; men vi kan ikke se, at Konsekvensen deraf er, at han sættes indenfor Udenrigsministeriet, og at der stilles et Kontor til hans Raadighed. Det er hans Studier, det kommer an paa, og hvor han skal bruge disse Studier til praktisk Udenrigspolitik, har han Udenrigsministeriets Embedsmænd, som han kan anvende, eventuelt Beløb til den Medhjælp, han ønsker. Vi synes, at Forholdet er ganske naturligt, og vi tror ikke, man vilde komme ind paa at sætte Raadgiveren i Folkeret indenfor Udenrigsministeriet, hvis han ikke netop var der. Da han nu er der, ønsker vi naturligvis ikke at træde hans Karriere for nær. Derfor ønsker vi at give ham Departementschefslønning, saa længe han er der; men derefter, naar man gaar over til ordinære Forhold med en Jurist eller Nationaløkonom udenfor Ministeriet, mener vi, at Lønning i 3die Lønningsklasse, d. v. s. 7 800 Kr., maa være tilstrækkelig.

Vi kommer saa til det Krav, som maaske vækker den allerstørste Modstand, i det mindste hos den højtærede Minister, nemlig Kravet om, at man vel skulde vedtage i Princippet Listen over Gesandtskaberne og Antallet af Konsulatposterne, men Ministeren skulde være nødt til at komme til Rigsdagen, første Gang han vilde besætte de nye Poster. Jeg tror, den højtærede Minister i dette lægger noget, som gaar langt ud over det, man har tænkt sig. Der er intet Menneske, som med dette Lovforslag i Hænde, hvis det bliver til Lov med den her af Flertallet foreslaaede Bestemmelse, kan komme til Ministeren og kræve, at han skal nævne Navnet paa nogen, som han ønsker ansat et eller andet Sted. Det eneste, man kan forlange af ham, er Anledning til at udtale sig om Betimeligheden af allerede nu at besætte denne Post. Der kan Ministeren have een Mening, Rigsdagen kan muligvis have en anden. Jeg ser ikke, at der i det foreslaaede ligger noget Overgreb fra Rigsdagens Side. Jeg ser ikke, at der heri er Skygge af noget af det, som den ærede Ordfører for Venstre vilde lægge deri: et Forsøg paa at lade Lovgivningsmagten gribe ind paa Omraader, som tilkommer den udøvende Magt. Jeg ser ikke, at der er noget mærkeligt deri, at man under Forhold, der er saa usikre

og foranderlige som de nuværende, siger: Vi vil have hele Apparatet i Gang snarest muligt, men vi ønsker dog gerne for hver af de nye Posters Vedkommende i det givne Øjeblik at kunne skønne over, hvorvidt vi mener, at det er rigtigt at besætte den eller ikke.

Dermed kommer vi ikke i mindste Strid med de Udtalelser i Kommissionsbetænkningen, som fremhæves af det ærede Venstreparti paa en Maade, som om man her skulde befinde sig i en Modsigelse. Jeg maa maaske læse det op — det er kun et Par Ord —: „Her og der kunde man have ønsket at gaa videre, men den (Kommissionen) er standset af finansielle Hensyn, saaledes at det her foreslaaede er det uafviselig nødvendige, hvis man i det hele vil Reformen som et Led i en Anstrængelse for at føre Landet frelst gennem den Fare, der truer vor Økonomikreds. At slaa af i Tid — at udsætte, vil efter Kommissionens Mening være at komme bagefter, d. v. s. at kaste Penge ud til ingen Nytte, naar de endelig udgives“. Disse Ord er skrevne af mig, og disse Ord staar jeg fuldt ud ved, det at komme bagefter med Hensyn til Besættelsen af disse Poster er at kaste Penge ud. Derfor er det mit Haab, at Hr. Ministeren saa hurtigt, som det er muligt, nemlig saa snart han har indset, at en Post skal besættes, og saa snart han har den rette Mand dertil, forelægger det for Rigsdagen og faar vort Skøn derover.

Men jeg gør ogsaa opmærksom paa en anden Ting, og det er den, at er det at kaste Penge ud at undlade at besætte Posterne i Tide, saa er det sandt for Dyden ogsaa at kaste Penge ud at besætte Posterne med forkerte Folk, ja, det er meget mere end at kaste Penge ud, for det er at ødelægge den hele Tjeneste. Man vil derfor ikke i det givne Øjeblik forlange, at nu skal alt besættes, thi vi ved, at Ministeren Gang efter Gang har sagt til os i Udvalget, at det bliver vanskeligt at besætte alle disse Poster, hvorfor vi ogsaa stadig har forudsat, at de ikke skulde besættes paa een Gang, men at det skulde kunne vente, til Ministeren efterhaanden fandt de egnede Folk. Men hvis man altsaa kunde tænke sig, at Ministeriet skulde opfatte Sagen saaledes, at alle Posterne skulde besættes paa een Gang, er der ikke Tvivl om, at der vilde træde adskillige Poster ud i Livet, som det havde været bedre at vente med.

Som sagt, der ligger i dette intet som helst, saa vidt jeg kan se, som er noget Overgreb. Og naar man husker paa, hvorfra